

## 1Sám; 15:10-16:1.

Ha valaki megtér, annak természetesen mindig örülünk, Fájdalmas viszont, ha valaki, aki megtért, akit elhívott az Isten, s már közénk tartozott, mégis eltávolodik Istentől és a gyülekezettől, és elvész. A mai íge abban segít, hogy megértsük: (1.) mi vezethet ahhoz, hogy valaki, akit Isten elhívott, mégis elvetettessen, (2.) mi hogyan kerülhetjük el, hogy ez a sors várjon ránk, és (3.) mit kezdhetünk azzal a szomorúsággal, melyet akkor érzünk, ha valamely szeretett testvérünk elszakadását látjuk. Ez utóbbi vizsgálatával kezdjük iget tanulmányunkat!

Mindenesetre az ígében azt látjuk, hogy ha egy ember elvetetése miatt szomorúságot érzünk, az teljesen természetes és normális. Sámuel, amikor először értesült arról, hogy az ÚR megbánta, hogy királlyá tette Sault, egész éjszaka jajgatott a hír miatt. Majd később is hosszan bánkódott Saul elvetetése miatt. Isten emberének természetes reakciója ez. Isten azonban nem akarja, hogy bennragadjunk ebben a fájdalomban. Isten megérti fájdalmunkat, sőt mondhatom, tőle való ez a fájdalom, hisz a mennyben is megtérők felett van az öröm, az ember elesése pedig fájdalmat okoz. Jézus magára vette az ember bűnének fájdalmát. Jézus sírt Jeruzsálem elvetetése miatt. De! De Isten nem akarja, hogy „bennragadjunk” a fájdalomban. Tudni kell elereszteni a fájdalmat. Az elveszettek miatti fájdalom nem lehet Isten üdvtervének az akadálya. Isten tervének mennie kell tovább a megvalósulás felé, és Isten emberének ebben aktívan részt kell vennie. „Meddig bánkódsz még Saul miatt?” – kérdezi a fájdalomba süppedt Sámuelet. – Menj el, és cselekedj! Az elvetetett Saul helyett lesz majd Dávid, akinek el kell kezdeni készülni a szolgálatra. Ne félj, Sámuel, Isten nem marad nép nélkül, sem Isten népe szolgáló, vezető nélkül. Lehet, emberek, akár sokra hivatott emberek hűtlenné lesznek, vagy bűnöket követnek el, és elvetetnek, de Isten üdvözítő, jó terve megvalósul. És egy idő után már nem az a dolgod, hogy a bukottakon keseregj, hanem az, hogy a győzedelmes Úr seregében tevékenykedj. Mert ez a te dolgod. Erre szól a te elhívásod. Mert Isten népe előtt még fontos csaták állnak, rengeteg teendő. Mert a gonosz serege még aktív. Isten népének pedig még sok-sok ember megmentésén kell dolgozni. Ez az íge Sámuelre vonatkozó része.

De van az ígének Saulra vonatkozó mondandója is. És érdemes erre figyelni, mert ez mutat rá arra, hogy mekkora a saját magadért viselt felelősséged, s hogyan lehet elbukni az Istentől kapott lehetőségek között. De a történetből az is kiderül, hogy hogyan élhetsz úgy, hogy az Istentől kapott lehetőségek között kiteljesedjen az életed.

Saul Istentől hatalmas megbecsülésben részesült. Isten Sault kiválasztotta. Pedig Saul nem érezte magát méltónak a kiválasztottságra. Sőt. Saul még annál is kisebbnek érezte, látta magát, amilyen volt. Mert aki ránézett, azt látta: milyen kiváló természetű férfi, egy fejjel magasabb az egész népnél. Ki lehetne rátermettebb vezető? Isten nyilván nem ez alapján választotta ki őt, de a nép ezt, a sudár termetet látta. Mást látott azonban Saul. Ő, ha magára nézett, akkor a kicsiséget és alkalmatlanságot látta. Ne higgyük, hogy itt egészséges alázatról van szó. Saul későbbi viselkedéséből kiderül, hogy oktalan feltételezés lenne ez. Egyszerűen alacsony Saul önértékelése, mikor magára nézve azt látja: legkisebb törzsből, azon belül pedig legkisebb nemzetségből való vagyok. Hogy milyen folyamatok voltak életében, melyek e származás kapcsán elvezettek oda, hogy Saul kicsi legyen a saját szemében, nem tudjuk. Az viszont biztos, hogy e lelki sérülés jelen volt Saul személyiségében.

Isten viszont kiválasztotta őt egy nagy feladatra. És Isten adta neki a Szentlelkét azzal az ígérettel, hogy más emberrel lehetsz. És azt is olvassuk, hogy Isten megváltoztatta Saul szívét (10. fejezet). Mert amikor az Isten elhív magának, és az ember megtér, akkor egy hatalmas változás indul el az ember személyiségében. Régi lelki sérülések begyógyulhatnak, Megváltozhatnak régi szokások, eltűnhetnek rossz beidegződések. Kialakulhatnak új reflexek, megjelenhetnek új viselkedésminták. Így válhat az ember önzetlenebbé, nagyvonalúbbá, megbocsátóbbá, kedvesebbé, segítőkészebbé, becsületesebbé, stb. Összefoglalva Krisztusibbá. Igen ám, de mindehhez az ember is kell. Mert Isten Szentlelke nem tesz akarat nélküli zombivá. A Szentlélek a szívünkbe árad, és segítségünkre van abban a jó folyamatban, amelyre magunk is törekszünk. De az ember nem veszíti el szabadságát. Az ember továbbra is szabad marad a rosszra, ahogy Ádám is szabad volt. A Szentlélek „csak” felszabadít minket a jóra, ahogy a bűneset előtt Ádám is szabad volt. De hogy a mi életünkben a jó vagy a rossz, Isten gyógyító Szentlelke vagy a mi lelki sérüléseink nyomorúsága érvényesül, az nagyban a mi saját belátásunkon múlik.

Saul életében el kezdett hatni Isten kiválasztó kegyelme. Isten „helyzetbe hozta” őt, feladatot bízott rá, s engedte Saulnak megtapasztalni, hogy Isten áldásával sikeressé, győztessé, naggyá lehet. De Saul életében hatott a régi énje is. Hatott rá a régi berögzült seb: félnem kell, mert kicsi vagyok. A kérdés pedig az volt, melyik fogja meghatározni Saul jövőjét. Isten gyógyító ereje, vagy a régi sérülések, a személyiségén korábban esett sebek. S ez a mi esetünkben is kérdés. Mert Isten minket is elhívott, s nekünk is fontos feladatot adott. A feladat így szól: Légy az, akinek Isten akar látni téged! Tedd azt, amire Isten teremtett! – De ez csak úgy lehetséges, ha Istennel valóban keressük a szoros közelséget, s igényeljük, hogy ő gyógyítsa be régi sebeinket, kupálja ki régi sérüléseinket, és ő határozza meg cselekedeteinket, szavainkat és reflexeinket. Az kell tehát, hogy az a szép szlogen, hogy Isten az én Istenem, valósággá váljon az életünkben.

Nos, ez volt, ami Saulnál hiányzott. Ha megfigyeljük, láthatjuk, hogy Saul mindig úgy beszél az ÚRról, mint Sámuel Isteneről. És igaza van. Mert neki nem lehetett igazán az Istenévé. Mert ő nem engedte, hogy Isten határozza meg. Őt a kicsisége határozza meg. Amikor a 13. részben a filiszteusok elleni harcra készül, ostobaságot csinál. Sámuel késik, katonái szökdösnek, és ő maga mutat be áldozatot. Mert fél. Félt a kicsiségtől. Félt, hogy kicsi csapata marad, (ugyanis haza szökdösnek a katonái), ezért magához ragadja a papi hatalmat, amit Isten nem neki adott. De Saul minden hatalmat a saját kezében akar tudni, mert fél. S azért fél, mert nem meri Istentől rábízni magát. Nem meri Istentől bízni a dolgot, nem meri hagyni, hogy Isten legyen az Istene. Saul a mai történetben szintén fél. Most éppen a saját népétől.

Ezért nem hajta végre Isten parancsát, hanem csinál valami mást. Fél, mert nem meri elhinni, hogy Istennel ő nagy lehet, ő király lehet, ő a nép parancsnoka lehet. De fél, mert kicsinek látja magát, ezért a nép parancsolhat neki. S később ezt látjuk Saul jellemében akkor is, amikor Dávidra féltékeny. Fél a kicsi Dávidtól, aki pedig csak egy ifjú tisztecske a seregében. Fél Dávid népszerűségétől, mert még mindig meghatározza régi sebe: Én kicsi vagyok, kicsi törzsből, kicsi családból. S minthogy ez a kicsiség határozza meg, ez lesz az ő Istene. S mert nem engedi, hogy Isten legyen az ő Istenévé, így a Szentlélek, mint aki Saul szívében úgy is felesleges, mivel nem érvényesülhet, egyszerűen eltávozik Saultól, és Saul elvettetett lesz.

Szomorú történet, és természetesen történhet ez másképpen is. Saul nézhetett volna saját kicsisége, kicsi-komplexusa helyett a kiválasztó és hatalmas Istenre. Rábízhatta volna magát. Késik a próféta, és oszladozik a sereg? – Akkor se teszek olyat, amit nekem nem szabad. Nem szegem meg Isten parancsát, hogy csak a pap mutathat be áldozatot. Hogy fogy a sereg? Isten kicsi seregek is tud győzelmet adni. Istennel a kicsi sereg is nagy lehet. Sőt még oda is eljuthatott volna Saul, hogy nem is a győzelem a legfontosabb. Mert fontosabb lett volna az, hogy a saját félelmét győzze le, és merjen Istennek engedelmes lenni. Aztán itt ez a mai történet. A nép áldozni is akar a zsákmányból. Sajnálják mind kiirtani a zsákmányt, mert akkor semmi se jut nekik. Viszont ha áldoznak, akkor nekik is jut az áldozati lakomán belőle. A kegyesség látszatával teszik mindezt. Az Istennek is adnak. Megpróbálják az Istent ily módon korrumpálni. Saul pedig belemegy ebbe, mert félt a néptől. Mert megint a félelem irányítja, s nem az Isten iránti engedelmisség. Pedig ő a király, s az ő dolga lett volna, hogy a népet az Isten iránti engedelmisségre tanítsa. De ehhez el kellett volna fogadni azt a nagyságot, amire Isten kiválasztó kegyelme rendelte, s melyet megélhetett volna, ha Istennek engedelmes. Tudjuk, nem így történt, s a nagy dolgokra kiválasztott Saul elvettetett. Először csak a királyságát ítélte meg az Isten, majd ahogy Saul a királysághoz görcsösen ragaszkodott, és egyre mélyebbre süllyedt a bűnben, egész élete is ítélet alá került.

Szomorú történet, de nem kell, hogy a te történeted legyen. Isten téged is elhívott, kiválasztott. Szentlelkét neked is segítségül a szívedbe adja. A feladat nagy: Légy életed Istent szolgáló királya. Imponáló feladat, de megvalósítani csak akkor tudod, ha nem engeded, hogy félelmeid, régi lelki sebeid, gyermekkori torzulásaid, s más effélék uralkodjanak rajtad. S bár nincs erőd ahhoz, hogy ezeket legyőzd, de van segítséged, Isten Szentlelke, melyet megkapsz, s mely által más emberré, egészségesebb emberré, szeretőbb és szentebb emberré, krisztusibb emberré lehetsz. De csak akkor, ha Isten valóban a te Istened, ami azt jelenti, hogy a Szentlélek vezetésének lépésről lépésre engedelmeskedsz. Saul áldozataival azt próbálta elérni, hogy ne kelljen engedelmeskedni. Te áldozataiddal azt kérd az Istentől, hogy segítsen engedelmeskedni. Mert az engedelmisség útja, a gyógyulás útja. S ezen az úton érheted el, hogy te életednek valóban Istent szolgáló királya légy, s tagja maradhass annak a népnek örökre, mely a mennybe jut, s mélyről így beszél az Újszövetségben az ige: „királyi papság és szent nemzet vagytok” (1Pét; 2:9). Ámen.

1. Előfordulhat-e, hogy valakiről teljesen úgy látszik, hogy megkapta a kegyelmet, és Istennel él, majd később mégis elvész? Vessétek össze tapasztalataitokat a magvető példázatával (Mt; 13: 3-9.), és Saul történetével!
2. Saul miben vétkezett a 13. részben?
3. Miben vétkezett Saul a felolvasott történetben (15. rész)?
4. Miben vétkezett Saul még a későbbiekben? (18:6-13. 28:7-20.)
5. Hogyan találjátok meg a fenti összes esetben a bűn mögött a félelemben az indító okot?
  - a) Mekkora örömet jelentenek neked a megtérők? Tudod kikkel bővült tavaly a gyülekezet? (Választói névjegyzékre a mai állás szerint több, mint tízen kerültek fel.)
  - b) Mekkora bánatot jelentenek számodra, akik elszakadnak az Úr útjától? (Választói névjegyzékünkéről 8-an kerültek le. Kettő meghaltak, négyen elköltöztek, és gyülekezetbe járnak, kettő a közelben kerestek maguknak másik gyülekezetet)
  - c) Saul a félelmek és kicsiség-komplexusa akadályozta az újéletben. Neked a félelem mekkora nehézséget okoz az Isten iránti engedelmisségben? Benned van olyan lelki gát, régi sérelem, ami nehezíti az engedelmisséget?
  - d) Isten megszólított, Isten elhívottja vagy. Aggódsz amiatt, hogy esetleg elvettetett válik belőled? Mit tehetsz azért, hogy ne ez történjen veled?